

ÁMOS

ŠKOLNÍ ČASOPIS GYMNÁZIA TŘINEC

Listopad 2023, 1. vydání školního roku 23/24

WHEN I WAS IN ARMY ...

V tomto čísle:

Rozhovor
Karim vysvětluje hodnotu
písně „Ej gorale“

Reportáž
Dušičková polévka
a Punkin Chunkin
Jak starý je Ámos?

Tvorba studentů
Co mají vztek a smutek
společného a co pro nás
znamenají?

Recenze
Junji Ito a jeho hororová
tvorba

Příběh Hany a její rodiny

Zábava
Jak by vypadal IG profil
učitelů?

NÁŠ TIP

FILM BY ÁMOS

„zachraňte studenty gymnázia“

jan roik anthony m. ritchie eva peterová hana drabinová

Rozhovor s novými učiteli naleznete na stránkách 4-7.

NÁŠ TÝM

aneb o redakci

Alice Burdová, 5.A
Bety Szlaurová, 5.A
šéfredaktorky srdcem i duší

Michal Foff
učitelský dozor

Janča Balcárková, 3.E
editorka a hlavní grafička

Nela Myslivcová, 4.D
Teri Twardziková, 3.E
Anna Krhutová, 5.A
Sára Šimonová, 5.A
Mája Divišová, 4.A
Anna Kaletová, 1.A
špičkové ilustrátorky

Eliška Hubáčková, 3.D
všestranná žurnalistka

Vanes Gachová, 6.A
Stella Martynková, 2.A
zpovídatelky učitelů

Karin Cencialová, 8.A
přebornice na kulturu

Justy Tacinová, 2.B
Lucka Burdová, 2.B
@todaycanbenicetoo

Michal Horáček, 4.A

Vojtěch Malik, 1.B

dále spolupracovali:

Adam Slanínák, 6.A
Šárka Labajová, 6.A
Klárka Ptaková, 3.E
Viktorie Czudková, 5.A
Anna Siwá, 2.C
anonymní přispívatelé
do uměleckého okénka

Obsah

Náš tip

Rozhovory s novými učiteli 4-7

Rozhovory

Filozofické okénko: Upíři ve škole? 13

Karimovo Česko 16-18

Reportáže a vzdělávací

Halloween vs dušičky 8-9

Základní vs střední škola 18

Historie Ámose 19

Mobilní telefony a naše duševní zdraví 24-25

Potravinová sbírka 25

Tvorba studentů

Umělecké okénko 10

Příběh: Červený a Černý 11

Recenze

Horový koutek: Junji Ito 12

Maturitní četba: Hana 14-15

Zábava

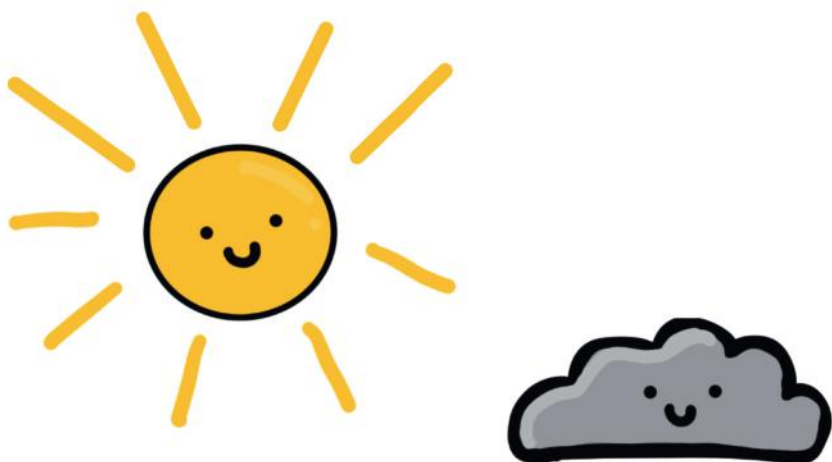
Učitelé jako influenceři 20-21

Hlášky 22

Memes 22-23

Ilustrace: Anna Kaletová

Vážení čtenáři,
studenti, úžasní
podporovatelé
Ámose,

právě držíte v rukou první číslo tohoto školního roku. Od minulého se v redakci odehrálo pár změn. Někteří kreativní studenti odešli, jiní odvážlivci zase přišli. Mimochodem, teď vás místo úžasně šéfredaktorky Verči vítáme my, Bety a Ali. Budeme se snažit a doufáme, že tato staro-nová redakce udrží alespoň tak vysokou kvalitu časopisu jako ta minulá.

Teď už ale k tomuto číslu. Jistě jste zvědaví, co všechno jsme si pro vás připravili, jaké novinky se dozvíte a u kterých hlášek se zasmějete tentokrát. Všichni jsme na svých článcích pilně pracovali a troufáme si říct, že se máte na co těšit! Již tradičně se v tomto díle objeví všemi oblíbené hlášky a memes, umělecké i filozofické okénko. Slavíte Halloween a dušičky? Přečtěte si více o těchto svátcích na stranách 8-9! Milovníci hororů se pro změnu mohou inspirovat článkem o kreslíři jménem Junji Ito. Pro angličtináře máme speciální rozhovory s panem Ritchiem a s Karimem. Ale toto všechno jsou pouze nástřezy, jen malé úryvky toho, co vás čeká na dalších stránkách... Plno zajímavých článků, dechberoucí příběh nebo pozoruhodná historie Ámosu. Myslíme si, že si každý přijde na své. Nebudeme to už dál natahovat a necháme vás obrátit list a začít se do prvních vět podzimního čísla... Tak užívejte, věrní čtenáři!

autor: Vanes Gachová
Stella Martynková
ilustrace: Sára Šimonová

Pro první číslo tohoto roku jsme si pro vás již tradičně připravili rozhovor s čtyřmi (staro) novými učiteli naší školy (paní Drabinovou, paní Peterovou, panem Roikem a panem Ritchiem), kterým jsme položili několik otázek.

ZACHRAŇTE STUDENTY GYMNÁZIA aneb **noví učitelé** na naší škole

Můžete se našim čtenářům nějak představit?

AR: My name is Doctor Anthony Martin Ritchie. I'm a teacher and also, I'm a surgeon – or I was a surgeon. I spent 33 years in the royal army medical corps and now I'm here teaching English at Gymnázium Třinec and enjoying it.

JR: Moje jméno je Jan Roik a loni jsem dokončil svoje doktorandské studium na Univerzitě Palackého v Olomouci, kde jsem vystudoval obor nanotechnologie se zaměřením na využití umělé inteligence v oboru kvantová optika.

HD: Jmenuji se Hana Drabinová, učím tady na gymnáziu, jsem z Ostravy, takže tady dojíždím, a nastoupila jsem tady už asi před 19 lety hned po vysoké škole. Teď jsem se sem vrátila po rodičovské a jsem ráda, že jsem se sem mohla vrátit.

EP: Jmenuji se Eva Peterová, je mi 39 let a jsem novou učitelkou na zdejším gymnáziu, předtím jsem učila na 1. ZŠ v Třinci, a ještě dříve na Střední odborné škole ve Frýdku-Místku.

Kdo/co Vás přivedlo k učení?

AR: I was brought to teaching, believe it or not, by the army. I was heavily involved in teaching medical students from Egypt, Qatar, Iran, Iraq and even Saudi Arabia and I was required to have a teaching qualification. Basically, I enjoyed it, I found out that giving knowledge was really good and it's actually quite fun and I think it teaches you lot more about yourself as a communicator.

HD: Já jsem se jako učitelka narodila. Vždycky jsem věděla, že chci učit, takže jsem šla po střední škole na přírodovědeckou studovat učitelství.

Proč jste studoval/a své předměty?

JR: Ve čtvrtáku na gymnáziu jsem nevěděl úplně co se sebou, byl jsem na sportovním gymplu a úplně se mi nepodařilo naplnit moje sportovní cíle, které jsem měl vytyčené, takže jsem se musel rozhodnout pro změnu oboru a přihlásil jsem se a přijali mě právě na aplikovanou informatiku a nanotechnologii, takže jsem si hodil mincí a padla nanotechnologie.

HD: Chtěla jsem studovat biologii, protože to mě bavilo a zeměpis jsem si vzala jako něco k tomu a taky mi byl jako další předmět asi nejbliž.

EP: Češtinu jsem si vybrala, protože miluju četbu a na univerzitě člověk musí za každý semestr přečíst hodně knížek, a to mě celkem lákalo, proto jsem si vybrala češtinu jako druhý obor.

Kam jste chodil/a do školy?

JR: Chodil jsem na ZŠ Bystřice, poté na sportovní gymnázium Dany a Emila Zátokových do Ostravy a následně na VŠ do Olomouce.

EP: Já jsem chodila na základní školu ve Frýdku-Místku a na gymnázium jsem jezdila do Šternberka, protože bylo se zaměřením na živé jazyky, konkrétně na němčinu, takže jsem dojížděla na Hanou.

Proč jste přišel/a učit k nám na gympl?

JR: Bylo to blízko, to je zaprvé, a pro mě byla dost velká priorita, abych mohl dojíždět na kole, protože nerad cestuji obecně, takže kolo bylo to nejmenší zlo. Myslím si, že tady toto gymnázium má velice dobrou pověst, takže to byla jasná volba.

EP: Protože jsem vždycky chtěla učit motivované studenty, kteří mají zájem se vzdělávat, a nakonec jsem ráda, že se mi ten sen splnil. Jsem tady moc šťastná a spokojená.

Máte nějaký cíl? Ať už pro studenty nebo něco, čeho Vy chcete dosáhnout tady celkově na gymplu?

EP: Mé cíle se vztahují hlavně k německému jazyku a ráda bych udělala němčině lepší jméno, aby se stala oblíbenějším jazykem – aby mohla konkurovat španělštině třeba.

AR: My aim in this school is to give as much as I possibly can. Teachers never take, they always give, and I'm here to give as much as possible. I probably have slightly different methodology of teaching, so I want my students to feel very relaxed in using their English but also being able to contact me and ask anything. My aim genuinely is to be a good teacher and give knowledge but also be able to push your English and make you bring out those words. Teaching here now is like a new leaf turned over in a book, a new page and it makes you more aware that the standards keep growing all the time.

JR: No, uvidíme. Největší rozdíl jsem zatím viděl v tom, že když jsem se ptal na první hodině prvků, jak to mají se sebou a s fyzikou, tak mi řekli 'v pohodě, nevadí mi, není problém' a ve druháku mi řekli až tak na tři lidi 'fyzika ne, hrozné'. Takže zůstávám realistický, můj cíl je, aby to ti lidi aspoň přestali nesnášet a aby jim to aspoň nevadilo.

Co rád/a děláte ve volném čase?

JR: Když jsem ten volný čas ještě měl, tak rád dělám jakýkoli typ sportu. Ještě ve škole jsem kdysi závodně dělal moderní pětiboj a na střední pak steeple (dálkový běh přes překážky). Jinak jsem celkem velký fanoušek sci-fi, fantasy, vikingské mytologie, rád si zahraji nějakou počítačovou hru, ale co jsem nastoupil na gympl, tak doma sedám k počítači a dělám přípravy. Zatím to ještě nepolevilo a uvidím, jestli příští rok poleví.

HD: Ráda trávím volný čas se svými dětmi, to je pro mě úplně číslo jedna. co se týče koníčků, tak vyrábím šperky – už jsem si prezenčně vystudovala tříletý kurz na Lidové konzervatoři v Ostravě na výrobu šperků. Jinak ráda šiji oblečení, ale moc ho nemám, protože je to všechno limitované časem a tím, že mám 4 malé kluky, tak toho času pro mě moc není.

Pokračování na další straně

AR: I'm an avid reader, I also like playing computer games with my son Harry. With my wife and son, we all like going out for cycling, a lot of walking. My son is into magnet fishing, so we go magnet fishing for items in the river. We have actually found a piece of electrical transmission, lots of wire and my son is still looking for gold, although I haven't got the heart to tell him that gold is actually not magnetic.

EP: Ve volném čase ráda spím a jím, a když mám možnost, ráda cestuji.

Všem učitelů velmi děkujeme za jejich odpovědi a doufáme, že jste se o nich i vy dozvěděli něco nového.

autor: Michal Horáček

ještě více o ANTHONYM M. RITCHIEM

How did you end up teaching here?

Your director and Mrs. Bruková invited me to join the teaching staff.

I heard you were a military surgeon. Is that true?

Yes, I spent 33 years in the army. I started as a combat medic and then went on to medical school. I chose trauma surgery, which, to be honest, was quite interesting. I did a lot of traveling and eventually reached the rank of Major in the British army.

Given your military background, what led you to become a teacher?

It's quite a story. I began by teaching junior doctors, some of whom came from different countries like Egypt, Qatar, Saudi Arabia, Iran, and Iraq. This required me to get a teaching certification. Teaching medical terms in English to those who didn't speak the language was a challenge. It meant working ten times harder for just a fraction of the usual outcome.

Can you share your teaching approach and how it's evolved in Britain and the Czech Republic?

At first, I thought teaching was simply about passing on knowledge from textbooks. But it's much more. It's about inspiring students to truly engage with the subject. This often calls for creative approaches and extra effort. Teaching bright students requires me to be sharp as well, and I find it invigorating when students challenge me.

In your opinion, what's the most important quality for a teacher?

I believe forgiveness is key. Teachers shouldn't be harsh or mean when students struggle. Instead, it's about showing them where they went wrong so they can learn from it. Patience is also crucial. Everyone learns at their own pace, and you must help them.

Have any of your hobbies unexpectedly helped in your teaching career?

Absolutely. I spend a lot of time reading and researching. It's made me more knowledgeable in areas that might seem dull to others. I also put in extra effort to create visually engaging presentations, which I enjoy. When students are eager to learn, it makes teaching a much more relaxed and less stressful experience.

What are your core beliefs?

I am a Christian, Roman Catholic. In terms of teaching, I believe everyone should have access to a good education. It's the starting point for self-inspiration and growth, and the journey begins right here. This belief motivates me to not only maintain high teaching standards but also to create an environment where students feel comfortable approaching me with questions, a sign that true learning is happening.

Does your belief in God affect how you teach?

Though you aim for a neutral teaching environment, personally, I support the Alfa project for its positive impact. Religion is vital in everyday life. It was a source of strength during my military days. As a teacher, it guides not only imparting knowledge but also inspiring others. As a Catholic, my faith subtly influences my teaching.

Looking back at your military service, is there a moment that stands out?

Certainly, completing my first mission after enduring four intense months left a lasting impression. I'm from Northern Ireland, so it was an eye-opener. Sharing my feelings with my parents upon returning home was inspiring. It's a memory I'll always treasure, especially considering my father's 33-year military career.

Did you have any memorable experiences in the classroom?

A few years back, one of my soldiers had a severe heart attack in the middle of my English lesson. Despite his young age, it was a serious situation. I switched from teacher to doctor, acting swiftly. Thankfully, we revived him. Sadly, it marked the end of his military career due to an undetected heart condition. It emphasized the need to blend teaching with medical knowledge. I've also applied my medical know-how in Czechia for classroom injuries.

What British traditions have you introduced?

In the Czech Republic, Christmas is celebrated on the 24th, while in the UK, it's on the 25th – also my birthday. We have a traditional Czech Christmas at my in-laws' on the 24th. Then, on the 25th, they join us for a British-style celebration, including my birthday. My home is festively decorated with lights. On New Year's Eve, we enjoy fireworks and a hearty feast. I've also brought in English sayings like „Have a cracking day!“ Plus, you'll seldom see me without a smile in the school halls. I believe a happy atmosphere fosters inspired learning – a little tradition I've brought along.

autor: Eliška Hubáčková
ilustrace: Nela Myslivcová

HALLOWEEN VS DUŠICKY

Halloween a Dušičky - dva svátky zdánlivě oddělené geograficky a kulturně. Zatímco Halloween, s kořeny v keltském svátku Samhain, je slaven především v Severní Americe a západních zemích, Dušičky, také známé jako svátek Všech svatých, jsou hluboce zakořeněny v tradicích východní Evropy, včetně České republiky. No, ale dost bylo povídání, pojďme se společně podívat na tyto dva svátky trochu netradičně, tak, jak je třeba někteří z vás neznáte!

DUŠICKY

Začneme svátkem, který je vám podle vašich odpovědí na můj dotazník bližší...Tím svátkem jsou Dušičky. Spousta z vás chodí zapalovat svíčky na hřbitov, vzpomíná společně s modlitbami na zesnulé a nasává kouzelnou atmosféru večera plného světýlek.

Slyšeli jste ale o DUŠIČKOVÉ POLÉVCE? Ptáte se, co to je? Takzvaná dušičková polévka se v některých regionech České republiky podává právě na památku zemřelých. Tato polévka je obvykle připravena z čočky nebo jiných luštěnin a je konzumována po příchodu domů po návštěvě hrobu. Tato tradice zdůrazňuje důležitost rodinných spojení a tradice u stolu.

V den Dušiček také není radno zametat, a to proto, aby se duše mrtvých nezranily, nevymetly nebo nevyplašily. v domácnosti rovněž platí pravidlo, že na Dušičky musí být uklizeny všechny ostré předměty, aby se o ně duše neporanily.

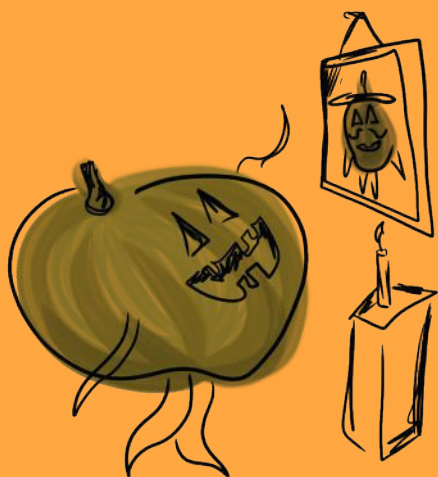
HALLOWEEN

Pojďme se vrhnout na druhý z těchto svátků...Halloween! z vámi vyplněného dotazníku vyplývá, že ačkoliv je Halloween velmi populární svátek, moc ho neslavíme. Ale přeci jen se zde našli jedinci, kteří na tento den vydlabávají dýně, oblečou si na sebe kostým, po roce vytáhnou pár strašidelných ozdob nebo jdou Halloween oslavit s kamarády na tematickou párty. Ve světě mají ale také pár netradičních zvyklostí...

Jednou z nich je „Punkin Chunkin“ v USA. Tato neobvyklá tradice se koná jen v některých částech Spojených států. Lidé vytvářejí různé stroje, které dokážou vystřelit dýně na velkou vzdálenost. Soutěže v Punkin Chunkin jsou zábavné a často přilákají diváky z celého regionu. No, nechtěli byste to taky zkusit?

DEN MRTVÝCH

Další, pro vás asi již známou oslavou Halloweenu, je „Día de los Muertos“ (Den mrtvých) v Mexiku. Toto je jedna z nejneobvyklejších a nejbarvitějších tradic spojených s Halloweenem. Oslava Día de los Muertos trvá 3 dny. Během této doby se na hroby klade květinový prach a veřejné průvody jsou plné lidí v pestrobarevných kostýmech a maskách

lebek. Pokud vás tento svátek zaujal, doporučuji zhlédnout animovaný film „COCO“, svátek je tam krásně popsán a pohádek přeci není nikdy dost, no ne?

Ať už slavíte Dušičky, nebo Halloween, oba tyto svátky mají něco společného, jednu důležitou myšlenku – vzpomínat na zemřelé.

autor: Nela Myslivcová

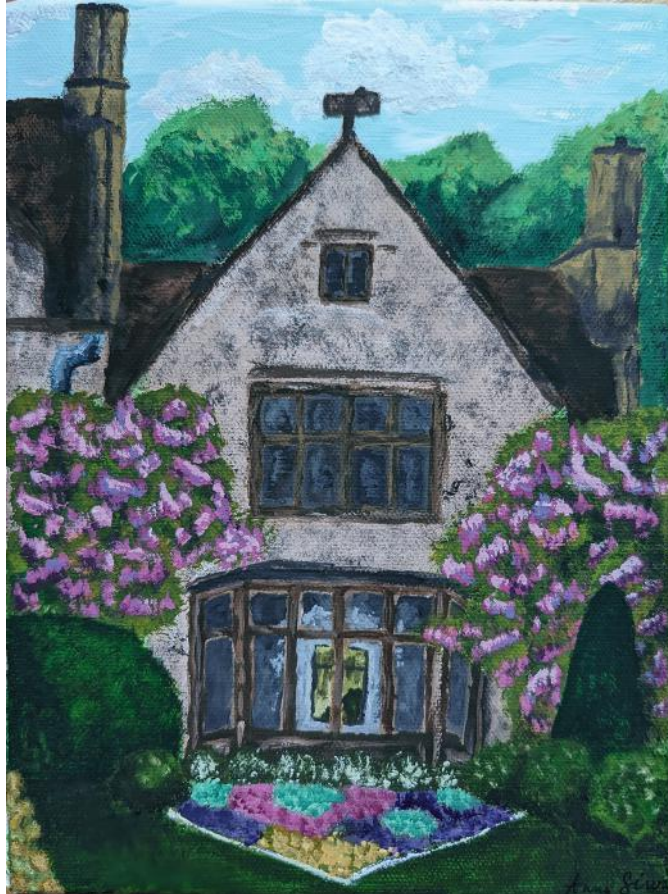
UMĚLECKÉ OKÉNKO

Milí čtenáři, vítajte u třetího uměleckého okénka časopisu Ámos. Jsem ráda, že vám mohu hned v podzimním čísle nabídnout mnoho povedených děl našich studentů. Rozmanitost prací je obrovská, takže si zajisté každý přijde na své. Užijte si tedy chvíli umělecké pohody v této milé galerii.

Chybí zde ukázka tvé tvorby? Neváhej a napiš, v příštím čísle může viset v naší galerii i tvůj výtvar!

A.K.

Abstrakce nám vždy dává jedinečnou možnost nahlédnout do autorovy duše, zároveň si ale musíme uvědomit, že vyhodnocujeme pocity autora především v subjektivní rovině. V našem názoru na malbu se tedy výrazně promítneme my samotní. Tato modrofialová abstrakce je bezesporu zajímavá a dává divákovi příležitost ztratit se ve fantazii.

Anna Siwá

Obraz *Countryside of England* je povedená realistická malba. Anižce se podařilo zachytit atmosféru Anglie, a to nejen typickou architekturou, ale také klidnými barvami. Lze si všimnout, jak jsou důkladně zachyceny světla a stíny, což je v malbě tohoto charakteru potřeba a autorka to skvěle zvládla.

Tereza Twardziková

Terka nás svou malbou zasněžené krajiny připravuje na zimu. Můžeme si povšimnout precizní práce s jednotlivými odstíny barev, díky které obraz působí skoro až kouzelně. Vše doplňují bílé linky, které celé dílo obzvlášťují.

Červený a Černý

autor: Šárka Labajová
ilustrace: Jana Balcárková

Toulám se ulicí. Mé rozzuřené kroky mě vedou co nejdále odtamtud. Kéž bych se tam mohl už nevrátit. Už mě nebaví, jak se pořád hádají, a pak jsou naštvaní, že se hádají a dělají hlouposti. Vůbec neví, jak se mnou zacházet. Mám v sobě takový vztek, že bych nejradši něco rozbi-

Ucítím na tváři studenou kapku. No skvěle, začíná pršet. Už ani počasí mi nemůže vyjít vstříc. Vztekle házím na hlavu kapuci svojí červené mikiny. „Copak nemůžu mít někdy pokoj?“ křičím do šera. V tom do mě narazí osoba. „Omlouvám se,“ říká tichým hlasem a pokračuje ve své cestě dále do mlhy. Celá v černém se mihla kolem jako nějaký přízrak. Jako by taky chtěla utéct ze světa.

Z mých myšlenek mě zpět do děsné reality přivádí stále sílící déšť. „Dejte mi už všichni pokoj,“ mumlám si pro sebe. Má promočená mikina už neudrží další kapku vody. Mrznu tu v dešti. Půjdu se radši někam schovat. Někam daleko.

Toulám se ulicí. Rychle, rychle pryč odsud. Mé kvapné a nejisté kroky mě vedou sítí chodeb. Nástrahami světa. Copak jsem jich už nezažil dost? Mám pocit, že se ztrácím. Vyhání mě. Už mě tu nechtějí. Chtějí jenom radost a lásku, ale neví, že to není všechno. že musí dát prostor nám všem. Mé velké slzy se mi koulí po tvářích. Lesknou se jako perly. A přesto je lidé nechtějí.

Skoro ani nepoznám že začíná pršet. Z šedavé oblohy padají perly jedna za druhou a halí svět do své krásy. A přece se lidé schovávají. Nechtějí déšť. Nechtějí smutek. Nechtějí mě.

Z mých myšlenek mě vyvádí lehký dotek na mé kůži. Dostává se mi jen letmý pohled na osobu, do které narážím; červená promočená mikina, zlost ve tváři, rozzuřené kroky. Ale v jeho očích se neodráží všechn ten hněv. Jeho oči skrývají nepochopení a bolest. Jako by taky chtěl utéct ze světa.

„Omlouvám se,“ říkám tichým hlasem a mizím do mlhy. Nejspíš jsem ho jen rozzuřil ještě více. S rostoucím deštěm pláču víc a víc. Je mi zima a stydno. Půjdu se radši někam schovat. Schovat se před světem.

Zastávka. Po tom všem skončím na zastávce z hnijícího a dřevěného dřeva. Jaká ironie. Jako by mi život naznačoval, že to je vše, čeho jsem hoden. Jsem unavený. Chci už odsud pryč!

„Můžu si přisednout?“ ozývá se tichý hlas. Je mi povědomý. Otevírám oči a k hlasu přiřazuji osobu, zahalenou v černém, stojící pár kroků ode mne. Myslel jsem si, že to byl jen přízrak. Přesto tu teď stojí osoba zrovna taková, která do mě před pár chvilkami narazila a na chvíli mi pomohla uniknout zlostným rudým myšlenkám. Chci se o ní dozvědět více, a proto říkám: „Jistě, posad' se.“ Sedá si kousek ode mě. Jako by si držel odstup. Jako by už v lidech ztratil důvěru. „Jak se jmenuješ?“ ptá se. „Říkají mi různě,“ odpovídám, „vztek, zlost, hněv, nenávisť, ...Ať už mi ale říkají jakkoliv, ani jedno z mých jmen nevítají s radostí.“ „Mně se tvá jména líbí,“ říká mi. Přepadá mě zvědavost, a tak se ho i já ptám: „A co udělali lidé tobě, že vypadáš jako smutek sám?“ „Nechápou mě,“ povídá s roztřeseným hlasem, „chtějí jen radost a barvy a mě vytlačují. Nechápu, že musí dát prostor i smutku a vzteku a strachu a bolesti, aby mohli cítit radost a lásku a pokoj. Jako by mě sám svět nechtěl.“ Ted' už pláče. Dívám se na něj s porozuměním: „Já tě chápu.“

autor a ilustrace: Sára Šimonová

HOROROVÝ KOUTEK

Máte rádi čtení?
Chcete se občas
cítit vystrašeně?
Neváhejte!

Junji Ito (čti Džundži Itó) je japonský kreslíř mangy, japonských komiksů, a je považován za jednoho z nejlepších tvůrců hororového žánru. Svými unikátně detailními ilustracemi dokázal kdekomu vyrazit dech.

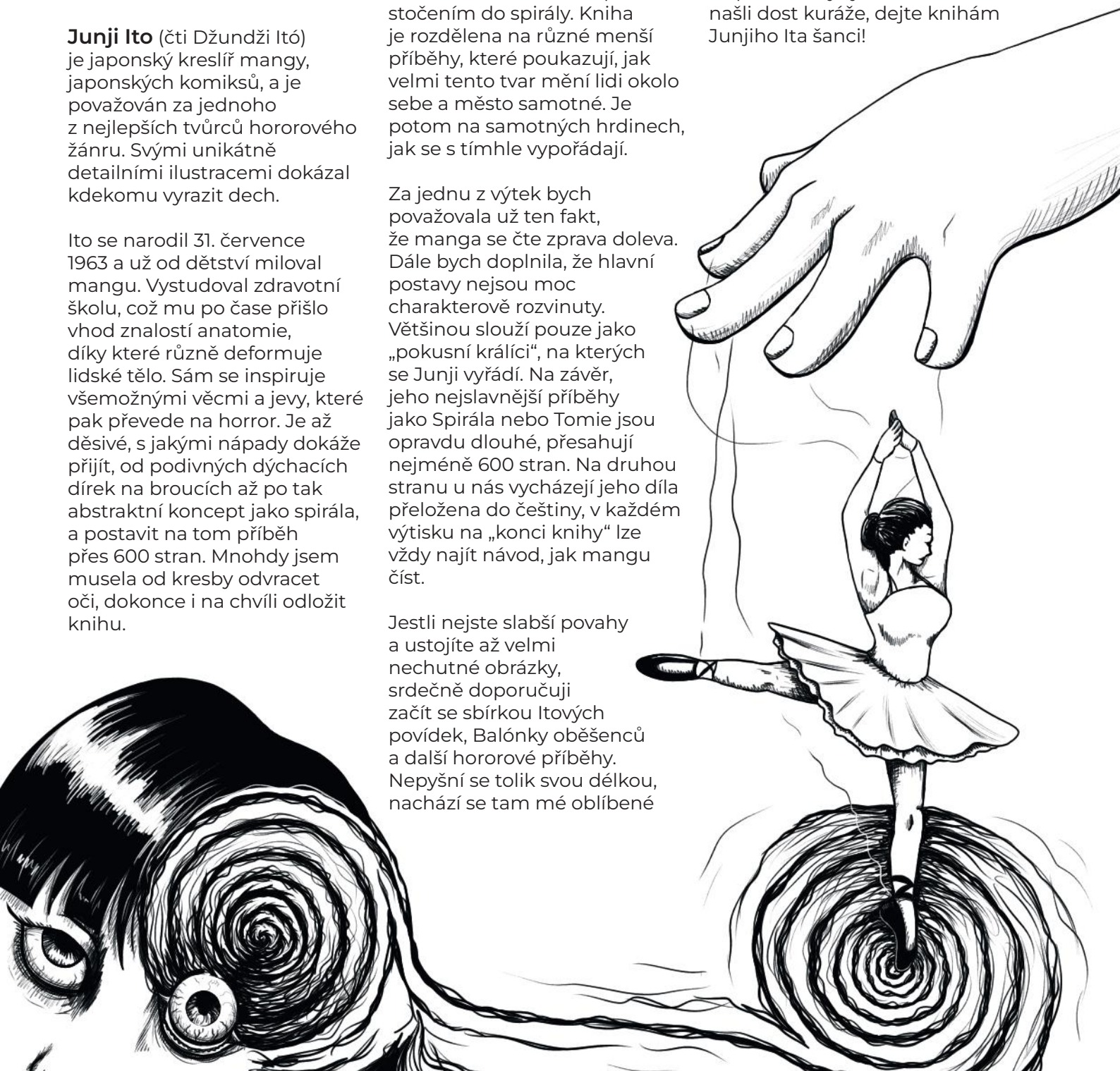
Ito se narodil 31. července 1963 a už od dětství miloval mangu. Vystudoval zdravotní školu, což mu po čase přišlo vhod znalostí anatomie, díky které různě deformuje lidské tělo. Sám se inspiroje všemožnými věcmi a jevy, které pak převede na horror. Je až děsivé, s jakými nápady dokáže přijít, od podivných dýchacích dírek na broucích až po tak abstraktní koncept jako spirála, a postavit na tom příběh přes 600 stran. Mnohdy jsem musela od kresby odvracet oči, dokonce i na chvíli odložit knihu.

Jedna z jeho knih se například zabývá městem posedlým spirálami. Objevují se všude, tráva ani vítr neutečou před stočením do spirály. Kniha je rozdělena na různé menší příběhy, které poukazují, jak velmi tento tvar mění lidi okolo sebe a město samotné. Je potom na samotných hrdinech, jak se s tímhle vypořádají.

Za jednu z výtek bych považovala už ten fakt, že manga se čte zprava doleva. Dále bych doplnila, že hlavní postavy nejsou moc charakterově rozvinuty. Většinou slouží pouze jako „pokusní králíci“, na kterých se Junji vyřádí. Na závěr, jeho nejslavnější příběhy jako Spirála nebo Tomie jsou opravdu dlouhé, přesahují nejméně 600 stran. Na druhou stranu u nás vycházejí jeho díla přeložena do češtiny, v každém výtisku na „konci knihy“ lze vždy najít návod, jak mangu číst.

Jestli nejste slabší povahy a ustojíte až velmi nechutné obrázky, srdečně doporučuji začít se sbírkou Itoových povídek, Balónky oběšenců a další hororové příběhy. Nepyšní se tolik svou délkou, nachází se tam mé oblíbené

klenoty jako Tuk nebo Dům loutek, a jako plus se na konci každého příběhu můžete dozvědět, co byla pro Junjiho inspirace. Kdybyste v sobě našli dost kuráže, dejte knihám Junjiho Ita šanci!

UPÍŘÍ NÁVŠTĚVA?

aneb filozofické okénko #3

autor: Mája Divišová

Naše filozofické okénko pokračuje, tentokrát ale v haloveenském vydání. Opět jsme se zeptali na tři otázky anonymního studenta vyššího a nižšího gymnázia a dvou vyučujících - paní Evy Peterové a pana Jiřího Navrátika.

1) Co když přijdete do školy a přiletí na vás upíří?

AVG (Anonym vyššího gymnázia): Jelikož všichni ze školy naspí klidně 4 hodiny, tak bych se nebál v takové situaci.

ANG (Anonym nižšího gymnázia): Jelikož na mě jdou hodně komáři, tak si myslím, že bych do minuty nežila.

EP (Eva Peterová): Mile je přivítám, provedu je po škole a dobře cílenou manipulací jim nenápadně doporučím krev některého z kolegů/kolegyň.

JN (Jiří Navrátek): Dám si tatarák s česnekovou topinkou.

2) Proč se dlabou zrovna dýně?

AVG: Asi jsou nejvíce dostupné a dlabeme je, protože je můžeme pěstovat doma.

ANG: Dýně jsou oranžové, a to připomíná podzim, taky jsou dost velké a určitě se dlabou lépe než například jablka.

EP: Protože už naštěstí nechodíme v lampionovém průvodu oslavovat Velkou říjnovou socialistickou revoluci a místo toho slavíme Halloween. A k Halloweenu patří odjakživa vydlabaná dýně. Do kokosu by se špatně dělaly dírky pro oči.

JN: Dobře do nich zajíždí nůž.

3) Kdybyste si měl/a vybrat životního partnera, vybral/a byste si upíra nebo vlkodlaka a proč?

AVG: Upíra, protože proč ne?

ANG: Vlkodlaka, protože přes den je normální, jen v noci se mění.

EP: Kdybych si za životního partnera měla zvolit vlkodlaka, nebo upíra, volila bych nejspíše vlkodlaka. Těžce totiž nesu, když mi někdo pije krev. Vlkodlak je alespoň ve dne normálním člověkem a vypadá jako Jack Nicholson. Rozhodně vlkodlaka!

JN: Vybral bych si svoji ženu, je to něžná bytost do pohody i nepohody.

autor a komiks: Terka Twardziková

HANA

AUTOR: Alena Mornštajnová

POČET STRAN: 310

VYDÁNO: 2017

Trigger warnings: násilí, smrt, týrání ...

V tomto čísle jsme si pro článek o maturitní četbě vybrali dílo oceňované české autorky Aleny Mornštajnové. Na seznamech maturitní četby je sice relativním nováčkem, své místo ale získalo zcela zaslouženě!

Náš příběh začíná u malé Miry. Tragédie, která postihne její rodinu, ji donutí žít se svou divnou, nemluvící tetou Hanou. Mira nerozumí tomu, proč je teta taková, proč u sebe stále nosí chleba po kapsách a obléká se jen do černé. Nám, čtenářům, se ale postupně odhalí minulost jak Hany, tak celé její rodiny. Dozvíme se, jak židům před druhou světovou válkou začala ubývat práva a jak probíhaly jejich následné roky strávené v koncentračních táborech.

lehký jazyk

složitý jazyk

vážné

humor

klidné

akce

málo romantiky

hodně romantiky

Proč si knihu přečíst

- velmi čtivá
- přiblížení osudů židů před válkou, během a po válce
- inspirováno skutečnými událostmi

Radili mi, že mám zapomenout,
protože nechtěli slyšet to,...

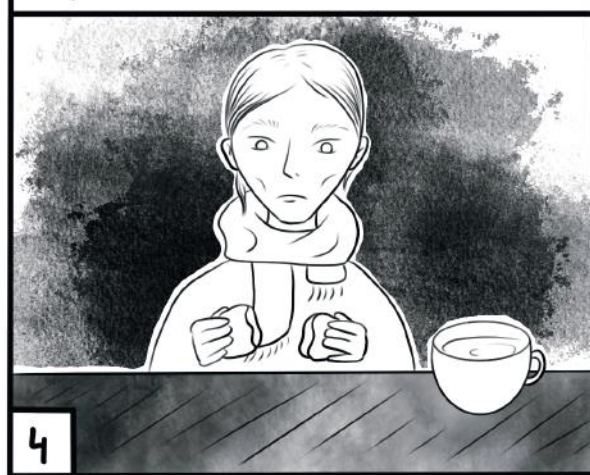
...co bych mohla vyprávět.

Báli se zbytečně.
Zapomenout jsem nemohla,

vzpomínky mám v hlavě
vytetované jako číslo...

...na levém předloktí.

Mluvit o nich bych, ale
nedokázala.

autor: Terka Twardziková
Klárka Ptaková

Karimovo Česko

Karim Avila Lanás je s námi v rámci mezinárodního programu na gymnáziu už pár měsíců a každý z nás jej už na chodbách naší školy mnohokrát potkal, pokud s ním tedy přímo nemluvil. Nás velmi zajímal jeho názor jak na Česko, tak i na další oblasti jeho života, proto jsme se rozhodli ho trochu vyzpovídat a přinést tyto odpovědi i vám, čtenářům.

How Karim came to our school

"What led you to go to study in the Czech Republic?"

"Every time I wanted to do exchange program and firstly I tried to go to the USA, two times, and wasn't successful about that..."

After trying to go to the USA he decided to go to the Czech Republic because he loves history, castles and lifestyle of Czech people. He read that Czech people are nice to foreign people. And about support of his family - it was very positive, but they aren't too much in touch, because Karim wants to focus on his studies in Czech. It is like:

"They call me, 'Karim are you OK?' 'Yeah, I'm good.' Yeah, it's something like that I miss more my dogs..."

Castles and lost Karim

"Have you visit any castle while staying here?"

"Yeah, I think my top is gonna be Konopiště, Prague cattle and Karlštejn."

"Did you visit the castles by yourself or with someone?"

"Mostly I travelled with my family. They are crazy with walking..."

I can tell you one funny thing that happened to me - "

"Didn't you get lost once on the way by train?"

"Yes, and not only once."

Karim one time, by mistake, got off train one stop later, because he was alone in waggon. Fortunately, one teacher went for him and saved him.

First impression and teacher's assistant

"What was your first impression of our school?"

"From the beginning I have been feeling very comfortable and people have been nice."

Karim was introduced to class and then the class continued, and he felt lost because he didn't understand anything. Later he started learning Czech during classes and prepared for his presentations which he had to do. In Spanish classes he helped teacher as an assistant.

"How does it feel to be an assistant?"

"It feels good, it's also a little bit responsible, but it feels good."

"And also, I have learned a lot about my own language..."

"Sometimes I was like 'I don't know that question' and it's kind of incredible when they (his classmates) answered, and I was like 'I didn't know that'... so it's funny."

Spanish in our school

"How's talking with our Spanish teachers?"

"I love that question, Lucy speaks really good Spanish, pretty, pretty good... and the other teacher, Caputová, she also speaks Spanish not bad, but I think Lucy has better Spanish but only a little bit. And Lucy obviously knows the rules of Spanish language."

Karim's favourite food and the biggest cultural shock

"What was the best food you have tried in Czech Republic?"

"Buchtičky s krémem, I love it, and svíčková!"

"What about food in our school?"

"Nice question, I think kinda good, depends on the day, I have to say it, some days I say 'Děkuji moc, jídlo vynikající' because it was amazing food, but other days I say 'it was not really good' and also I don't like too much zelí."

"What was the biggest surprise, when you came here?"

"I think the first shock was like, what is that, Hody, hody, doprovody... I can talk about small things obviously, but this was the biggest shock I had."

Funny Czech language

"What have you learned to say in Czech?"

"I can like present myself 'dobrý den, jsem Karim, já jmenuji se Karim, jsem z Chile, nemluví česky, rozumím trochu česky, já mám 19 let, hezký den, těší mě', I can say numbers, basic stuff, animals, and I have a good one, it's funny one 'to staré zvíře má velké jablko', it doesn't make sense, but it's funny one."

"What is your favourite Czech word?"

"Šikulka, and I love it, it sounds amazing to me!"

"What do you think about Czech names, do you like them?"

For Karim was shock that we have only one name and one surname, because in Chile they have two names and two surnames, one after mother and second after father. Karim's full name is Karim Matías A'vila Lanás.

"But the Czech names are good. at the beginning it was so difficult for me, some names, but Czech surnames are funny, for example biology teacher is Černá and that means black or Sýkora is a bird. In Spanish we have something too, but here it's a bit funnier."

Ej gorale and Star Dance

"Have you ever heard song 'Ej gorale'? do you like this song? Why?"

"I love that song! I love that song... I like the rhythm... I don't know how it's pronounced but it sounds for me really good!"

"And do you know what's going on in the song?"

"Yeah, it's something crazy, it says something about two guys and a girl with beautiful eyes, it's crazy and it makes it unique."

"And where did you hear about the song?"

"In music classes. I'm grateful for the music teacher."

Pokračování na další straně

We also found out that Karim is learning how to dance polka.

"Have you seen any Czech movies?"

"Movies no, but fairy tales like 'Krteček, Večerníček'. I'm watching Star Dance now too."

Family, friends and home

"What about your host family?"

"I think communication between me and family is very important. They're always nice to me and try to help me a lot, especially my brother."

"What about your friends from home, how do you keep in contact with them?"

"It's kinda complicated with friends, you think you will contact them every day and you will talk to them all day and it's not like that. Some friendships will be broken and with some friends I know it will be the same even after four months."

"Are you looking forward to go home or you want to stay here?"

"I want to stay here officially, I like it here."

autor: Vojtěch Malik

ZÁKLADNÍ VS STŘEDNÍ ŠKOLA

Jakožto žák prvního ročníku čtyřletého gymnázia mám základní školu ve velmi živé paměti. Když se ale zamyslím nad rozdíly mezi gymnáziem a právě základní školou, přijde mi, že je půjde poměrně snadno shrnout do několika bodů:

- 1) Učivo** - Dříve jsem si myslel, že právě toto bude největší rozdíl, že se budu muset učit mnohem více než na základce. Naštěstí tomu tak zatím není! (Doufám, že jsem to nezakřiknul.)
- 2) Obědy** - Pokud jsem si na základce zapomněl vybrat oběd, znamenalo to mít jedničku. Na gymplu to bohužel pro mě funguje jinak, a ne jednou jsem kvůli tomu v pondělí obědval doma.
- 3) Hodiny** - Hodiny jsou teď oproti základce mnohem interaktivnější, dělám víc skupinových aktivit a celkově jsou hodiny zábavnější. Na druhou stranu máme také nulté hodiny, které mi na základce rozhodně nechyběly.
- 4) Lidé** - Počet lidí ve třídě je oproti základní škole v podstatě dvojnásobný, což je rozhodně nezvyk. Osobně to ale беру spíše jako pozitivum.

To by za mě byly všechny podstatné rozdíly mezi základní školou a gymnáziem. Když vezmu v potaz všechny rozdíly, které přišly se změnou školy, myslím si, že jsem si výběrem gymplu jako střední školy určitě polepšil!

Historie Ámose

autor: Alice Burdová
Anna Krhutová

Drazí oddaní čtenáři, nedávno jsme měli příležitost se pozastavit nad tím, jak daleko vlastně sahá historie Ámosu a jak je spletitá. Proto jsme se rozhodli se o to s vámi podělit a udělat takové malé ohlédnutí za vznikem a trváním Ámosu + srovnání s aktuální situací. Vyzpovídali jsme jednu z prvních šéfredactorek, která nám nakonec předala i dojemný vzkaz.

Úplně první podoba školního časopisu Ámos vznikla už před více než 12 lety, kdy jej založili dva studenti gymnázia, kteří ho původně zamýšleli jako satirický plátek, který se skládal převážně z hlášek učitelů a dalších podobných vtipů. Bohužel s odchodem oněch studentů, časopis prakticky zanikl.

Po nějaké době byl obnoven a zrenovován šéfredaktorkou Zuzanou Lipowskou (na sociálních sítích ji můžete najít pod jménem Nia Zaksa) a její kamarádkou. Dívky se rozhodly ponechat původní název, který časopis získal podle ikonické busty učitele národů na gymnáziu.

Zuzana nám prozradila, že časopisu vdechla nový život, protože ji vždy bavily kreativní činnosti jako psaní a kreslení komiksů. Časopis

postupně rostl a rostl. Nejtěžší na zakládání a udržování časopisu bylo prý to, aby přiměla členy aktivně se zapojit do tvoření časopisu a aby dokládali vytvořené články včas.

V počátcích fungování časopisu redakce čítala maximálně 6 členů, dva hochy a čtyři dívky a podíleli se na něm také jistí učitelé, jako například pan Navrátil, pan Brauner či paní Mikesková, dnes už Leciánová, na kterou si někteří z vás určitě vzpomenou.

Pro srovnání, momentálně má časopis Ámos asi 30 členů z různých tříd, přitom na každém čísle se podílí zhruba 10 studentů. Práce je rozdělena mezi několik lidí a každý si v redakci najde své místo. Celý časopis momentálně vedou dvě šéfredaktorky. O grafické zpracování se starají naši grafici

a také naše editorka, bez které by časopis nemohl vycházet. Velké díky také patří kantorům, kteří nám s časopisem ochotně pomáhají. Jsou to Michal Foff a Lukáš Adamík. Díky snaze všech z redakce a nehynoucí podpoře vás, čtenářů, může náš časopis dál růst a vyvíjet se.

Zuzana nám nakonec vzkázala toto:

“Časopisu, jeho tvůrcům i čtenářům přeji neutuchající zájem o tento náš školní klenot, spoustu zábavy, moudrých rozhovorů, a hlavně náboj a touhu dělat to, co vás v životě nejvíc baví. “

2020

2023

autor: Alice Burdová
Bety Szlaurová
Anna Krhutová
Viktorie Czudková

Učitelé jako INFLUENCEŘI

Milí čtenáři, připravily jsme si pro vás příspěvek „učitelé jako influenceři“, aneb: Jak by vypadaly Instagramy učitelů našeho gymnázia? Všechny popisky jsou smyšlené a slouží samozřejmě pouze pro pobavení. Užívejte!

← Post

← Post

hani_frani ▾

16
Post314
Followers11
Following

Hana Franková
učím na @gymtri
módní rady a tipy 🍷
bio + mat
cestování 🇨🇪
bff @luca_gajdosova 🗝

Edit Profile

← Post

Liked By ada_slaninak45 and 59 others

hani_frani Dneska premiéra Barbie 🍷 a pak otužování 🌊

Rada do života: Nemít kamarády, je jako nemít popcorn v kině 😊

#barbie #otužovani #ruzovajdekevsemu

view all 12 comments

Jun 21, 2023

← Post

hani_frani
gymtri

Liked By luca_gajdosova and 25 others

hani_frani Právý přítel je ten, který přijde, když všichni odcházejí. 🍷 @luca_gajdosova

#bestfriends #kouzelnepondeli

view all 6 comments

Oct 21, 2022

Učitel: Jaký titulek bys tam dala?

Žák: V zákopech až do smrti.

Učitel: Jeee, to je krásné.

Žák: Pane učiteli, co máte v plánu na dnešní den?

Učitel: Asi půjdu brečet do kabinetu.

Učitelka: ŠUP! HLEDÁME MYŠI!

Učitel: (pozve si žáka k tabuli) Taak, a teď jsi moje Ferrari.

Čtení námi vytvořených básní:

Učitelka: Chtěl by někdo dobrovolně?

Ať tady neznásilňuju jenom Lucku?

Učitel: Vědomí je to, že na sebe v zrcadle nezačnu štěkat, někdy jo, někdy to je třeba osvobozující.

Učitel: Sometimes I get dressed and my amazing wife looks at me and asks if I was attacked by rainbow.

Učitel: Když jsem tyto básníky pozval zde na gymnázium, měli bundy u mě v kabinetu, tím se můžu pochlubit.

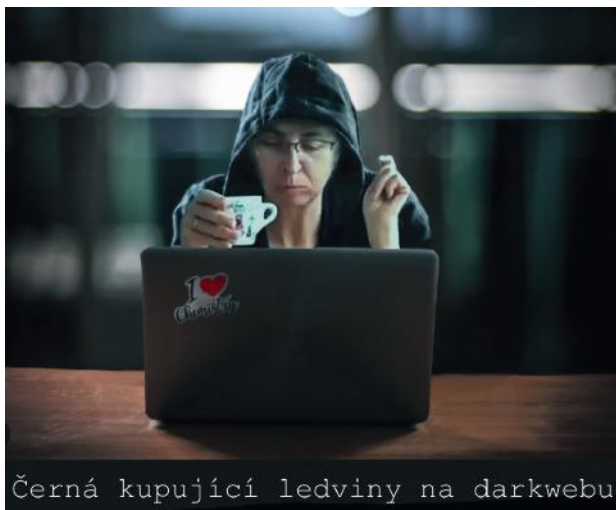
kolektiv autorů

“HLÁŠKY”

Učitelka: Pokud seženu, tak vám příště přinesu živou ledvinu.

Žák 1: No, ale nejsou ony ledviny celkem drahé?

Žák 2: tak to na černém trhu koupíš, ne?

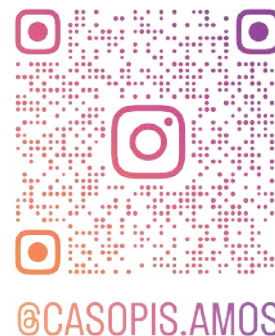

Učitel: Kam šel J-key když chtěl pryč od lidí?

Studenti: Kdo je J-key?

Učitel: No přece Jesus Christ.

MÁŠ TAKY DOBROU HLÁŠKU NEBO
MEME? NAPIŠ NÁM!

kral v zamku, kral v zamku
ja mam zidli, ja mam zidli

školní MEMES

kolektiv autorů

ja: *modlim se před písemkou z ajiny*

kamos: kamo proč se modlis před
písemkou z ajiny?

ja: proto

Rose: Jack, draw me like
one of your french
girls.

Jack:

trip do prahy fit

Ten pocit, když ti sníží
plat a musíš cvičit na
brigádu okenáře.

Když učitelka řekne,
že bude zkoušet

autor: Justy Tacinová
Lucka Burdová
ilustrace: Mája Divišová

MOBILNÍ TELEFONY

a naše duševní zdraví

V dnešní době je nemožné vyhnout se sociálním sítím, dřív nebo později se každý z nás do pasti těchto aplikací chytí. Proč nás sociální sítě tak moc ovládají? Může za to FOMO efekt? Je vážně pravda, že se naše nálada mění v důsledku internetu? Jde s tím něco dělat?

Podle nedávných studií se za posledních deset let počet internetových uživatelů zdvojnásobil. Čím to je? Především za to můžou sociální sítě, které se za posledních pár let velmi vyvinuly a rozšířily. Instagram, který byl založen v roce 2010, má v tuto chvíli přes 1,3 miliardy aktivních uživatelů. Snapchat vznikl v roce 2011 a podle výpočtů z roku 2022 má 347 milionů aktivních uživatelů. TikTok, který je poměrně novou aplikací, vznikl v roce 2016, má dnes přes jednu miliardu aktivních uživatelů. Není tedy pochyb, že nás tyto aplikace ovlivňují.

FOMO efekt (neboli Fear of missing out)

Je to stav, ve kterém nad naší myslí převládá strach. Máme pocit, že zrovna teď, v momentě, když jsme doma, kdy se věnujeme běžným věcem, přicházíme o ty nejlepší zážitky, že nám život utíká před očima. FOMO je úzce spjato

s úzkostí, pocitem osamělosti, nízkým sebevědomím a v nejhorších případech až s depresí. Nejdůležitější je proto vypnout si nepotřebné notifikace, smazat si aplikace, které nám přinášejí stres a špatnou náladu a začít

se více věnovat svým cílům a svému životu. Na sociálních sítích vypadá vždy všechno hezky, čistě, dokonale, ale je to opravdu tak? Nezapomínejme, že lidé na sociálních sítích ukazují jen to, co chtějí, a zdaleka to nemusí být pravda.

Hoaxy a fake news

Umíte tyto nepravdivé zprávy oddělit od těch pravdivých? Stalo se vám někdy, že jste něčemu nepravdivému naletěli? Hoaxy a fake news

jsou známé především dramatičností, gramatickými chybami, snahou zaujmout a vystrašit daného čtenáře. Je důležité si zprávy na internetu

ověřovat, pokud si nejste jisti pravdivostí dané zprávy, je dobré probrat to s někým dalším. Hlavní je nepanikařit, nenaletět a nesdílet dál.

“

Narkomani nakažení HIV z nenávisti k celému světu dávají do sedadel v kině a MHD infikované injekční jehly. Až když se píchneš, všimneš si vzkazu: „Nakazili jste se HIV“.

”

Toto je příklad hoaxy, který se rozšířil ve světě tak moc, že mu někteří lidé věří dodnes.

Digitální detox

V dnešní době existuje spousta aplikací, které vám můžou pomoci se závislostí na sociálních sítích, např. **Checky** nebo **Quality time**. Je také dobré nastavit si určité rutiny. Nepoužívat telefon těsně před spaním. v aplikacích si nastavit časovač, který vám dovolí používat aplikaci jen určitou dobu. Je dobré přestat

sledovat lidi, kteří vydávají na internetu obsah, který vás negativně ovlivňuje. Zkuste si někdy na týden sociální sítě vymazat, udělat si digitální detox a pozorujte, jak se změní váš psychický stav. Změny bývají vidět už po několika dnech.

Sociální sítě jsou skvělým dorozumívacím prostředkem, mohou člověka mnohé naučit, vzdělávat ho, posouvat a motivovat. Je ale potřebné sledovat jen ty lidi a stránky, kteří tento váš duševní rozvoj podporují. Zkuste si dnes projít své sociální sítě a odstraňte z nich profily, které jsou toxické, nenávislné, demotivující. Uvidíte, jak se váš čas strávený na internetu promění v kvalitnější.

autor: Alice Burdová
Bety Szlaurová

Krátce o potravinové sbírce

V letošní potravinové sbírce se díky vám vybralo neskutečných 18 krabic plných jídla. Moc děkujeme všem, přispěli jste na dobrou věc!

LANGUAGE COFFEE

pondělí 23. 10., 27. 11., 18. 12. 2023 / 16.00
Knihovna Třinec / Mklub / zdarma

Chceš si popovídat s cizinci, poznat nové kultury a zahrát si deskovky nad šálkem kávy?

Přijď na Language coffee, rádi Tě uvidíme!

Více informací na 558 999 130, icm@knihovnatrinec.cz

www.knihovnatrinec.cz